

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Dorothea virgine & martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

quòd ipsam Deus exaudièrat, & crediderat Maximinus Praefectus, dixit: Gloria tibi Christe Deus, qui non vis perire aliquem, sed omnes esse saluos, & ad agnitionē veniē veritatis. Ecce enim sum in medio duorum, tanquā vitis fructum ferens, & triplex funiculus non disrumpetur, quoniam dixit Dominus Deus noster: Vbicunquē fuerint duo aut tres congregati in nomine meo, illic sum in medio eorum. Ea hæc dicente, exiit vox è cælo, dicens: Venite ad me, qui laboratis & onerati estis propter nomen meum, & ego reficiam vos in regno caelorum.

Ecclesi. 4.
Matth. 18.
Matth. 11.

Cum hæc ergo audiissent, & magno gaudio repleti essent, & Dominum laudassent, & ei egissent gratias, venerandas suas & sanctas Deo tradiderunt animas in pace, mensis Februarij 6. Quorum intercessionibus & precibus, & nos & omnes, per fidem in te & confessionem, peccatorum remissionem dignare nos consequi: Quoniam es benedictus nunc & semper & in secula seculorum, Amen.

MARTYRIUM S. DOROTHEAE VIRGINIS, EX QVODAM EGREGIO MS. CODICE DE-

*Scriptum: cui etiam antiquissima Martyrologia pulchre
consentiunt. Stylum hinc inde modice
emendauimus.*

6. FEBRUAR.

S. Doro-
thea, virgo
& martyr.

Sistitur
praedi.

Deut. 6. 10.
Matt. 4.
Ierem. 10.

IN prouincia Cappadociae apud Caesaream ciuitatem fuit quaedam puella, nomine Dorothea. Hæc quotidie in castitate & sobrietate & puritate Deo sedulum exhibebat officium; & cum humilitate & mansuetudine ieiunij & orationibus insistebat. Erat autem sanè prudentissima; ita ut vix eam pauci imitari possent viri. Omnes autem, qui eam nosse poterant, magnificabant nomen Domini nostri Iesu Christi, qui talem haberet famulam; cuius & aspectus erat gratus, & vita & sapientia incomparabilis; & immaculata virginitas. Cum esset ergo adeo in charitate Christi perfecta, ut ad eius thalamum perueniret, duplicauit certaminis sui palmam; & vnam virginitatis coronam tenens, alteram martyrij, cum gaudio peruenit ad Christum. Quo autem ordine passa sit, gestorum euidentis pagina edocuit. Cum fama sanctitatis eius per aures hominum volitaret, peruenit etiam ad praedicti persecutoris auditum. Qui ingressus ciuitatem memoratam, id est, Caesaream celeberrimam Christianorum, praecipit Dorotheam Dei famulam coarctari. Cumque fuisset illi sedenti pro tribunali oblatam, inclinato capite orans Deum suum, stetit ante praesidem. Interrogauit autem eam praeses, nomine Sapritius, dicens: Dic, quæ vocaris? At illa respondit; Dorothea nomen est mihi. Sapritius dixit; Ideo exhiberi te volui, ut dijs immortalibus sacrifices secundum imperium principum Augustorumque nostrorum. Dorothea dixit; Deus, qui est in caelo Augustus, imperauit mihi; ut ipsi soli seruiam. Sic denique scriptum est; Dominum Deum tuum adorabis; & ipsi soli seruias. Et iterum; Dij, qui non fecerunt caelum & terram, à terra pereant. Videndum ergo est, cui Imperatori obtemperare debeamus; terreno, an caelesti; Deo, an homini. Qui sunt enim Imperatores; nisi homines mortales, sicut fuerunt & isti dij, quorum imagines adoratis? Sapritius dixit; Si vis euadere & reuerti sana & immaculata & illaesa, pone animum tuum, & sacrificia dijs? Sin aliàs, legibus acta amaris, dabis timoris exemplum. Dorothea dixit; Omnibus dabo timoris Dei exemplum; ut hi, qui timent Deum, homines rabidos non timeant. Hoc enim faciunt, quod canes rabidi. Laniant homines innocentes; & quia ratio in illis nulla est, infantiunt, defauiunt, irascuntur, latrant, & suis moribus vulnerant transeuntes.

Sapritius dixit; Tu, quātum video, perseuerare decreuisti in hac ineptissima professione; & vis cum cæteris mori. Audi me, & sacrificia; ut eculei poenas euadas. Dorothea dixit; Eculei tui poenae, temporales sunt; gehennae autem tormenta, æterna. Ut autem æternam poenam euadere mihi liceat; temporales timere non debeo. Memor sum dixisse Dominum meum; Nolite, inquit, timere eos, qui corpus occidunt, animam au-

Matth. 10.

tem

tem occidere non possunt? sed potius cum timete, qui potest & corpus & animam perdere in gehennam. Sapritius dixit; Ergo timere debes deos; nē irati, & animam tuam & corpus tuum perdant, si non eis sacrificaueris. Dorothea dixit; Iam dixi tibi Sapriti, quia nullo modo poteris persuadere, vt sacrificem dāmonijs, qui habitauerunt in his hominibus vanis; qui sic vixerunt, vt turpe sit etiam dicere! qui sic mortui sunt, vt bruta animantia; qui cum viuerent, non cognouerunt eum, qui fecit cælum & terram, & omnia quæ in eis sunt. Horum enim animæ in igne ardent, quorum per varia metalla adoratis effigies; & necesse erit, vt cum eis etiam illi in ignem æternum mittantur, quicunq; relicto creatore suo, horum voluerunt esse cultores.

Cumque hoc audisset Sapritius, vehementer iratus est; & conuersus ad torrores, dixit; Sinite eam in catasta; vt videns se constitutam in pœnis, vel sic consentiat dijs se exhibere cultricem. Dei verò famula cum se vidisset erectam in catasta, constanter intrepida & non interrogata, ait ad iudicem; Quid me tricas? Fac, quod facturus es; vt possim eum videre, pro cuius amore te non timeo; & torqueri non formido. Sapritius dixit; Et quis est, quem desideras? Dorothea dixit; Christus, filius Dei. Sapritius dixit; Et vbi est Christus? Dorothea dixit; Quantum ad omnipotentiam eius attinet, vbi quæ est; quantum ad humanam capacitatem, quia sensus humanæ fragilitatis vanum quidem putat, quod non in loco aliquo esse didicerit; confitemur filium Dei ascendisse in cælum, & sedere ad dexteram patris sui Dei omnipotentis; qui vnitatem deitatis obtinens cum patre suo & cum spiritu sancto, inuitat nos ad paradysum deliciarum suarum; vbi nemora omni tempore pomis ornantur, omni tempore lilia albescunt; rosæ florescunt, campi vernant, montes virent, colles ornantur, fontes dulcescunt; & sanctorum animæ in Christo iucundantur. Hęc tu si credideris Sapriti, liberaberis; & paradysum ingredieris deliciarum Dei. Sapritius dixit; Oportet te relinquere vanitatem; & sacrificare dijs, & accipere virum, & lætari in vita tua; nē sic intereas, quemadmodum similes tuæ propter stultitiam suam. Dorothea dixit; Nec sacrificabo dāmonijs, quia Christiana sum; nec virum accipiam; quia Christi sponsa sum. Et hæc est fides mea; quod me introducet in paradysum suum; & ad suum thalamum me faciet peruenire.

Tunc Sapritius iussit eam duci ad duas sorores Christen & Calisten, quæ nuper apostatauerant; & commendauit eam illis Sapritius, dicens; Sicut vos, relicta vanitate & superstitione Christiana, dijs sacrificastis inuictis, & muneribus affectæ estis; ita etiam maiora potioraq; accipietis, si hanc potueritis ab hac stultitia reuocare. Cumq; suscepissent eam in domum suam, & dicerent ei; Consenti iudici; & libera te de periculo pœnarum, sicut & nos fecimus; Satius est, lumen istud non amittere per tormenta, nē ante tempus pereas; respondens Dorothea, dixit eis; O si audiatis consilium meum; & vos idolis sacrificasse pœniteat. Bonus est enim Deus & copiosus in misericordia erga eos, qui conuertuntur ad eum toto corde suo. Dicunt ei Christe & Caliste; Iam semel periuimus à Christo; quomodo potest fieri; vt reuerti possimus? Dorothea dixit; Peius est desperare de Domini misericordia; quàm vanis idolis immolare. Nolite ergo desperare de bono medico & peritissimo; quia potest curare vulnera vestra. Nullum est tam immane vulnus; quod curare illum non deceat. Nam ideò Saluator dicitur, quia salutem reddit; ideò redemptor, quia redimit; ideò liberator, quia liberare non cessat. Vos tantum ex animo ad pœnitentiam conuertimini; & sine dubio ad indulgentiam peruenietis. Tunc miserunt se ad pedes eius, flentes ac deprecantes, vt oraret pro eis; pœnitentiam suam vt possent per ipsam offerre Deo; & ab illo veniam promereri. At illa cum lachrymis orans Dominum; Deus, inquit, qui dixisti; Nolo mortem peccatoris, sed volo vt conuertatur & viuat; Domine Iesu Christe, qui dixisti super peccatore vno pœnitentiam agente plus gaudij haberi in cælis ab angelis, quàm super nonagintanouem iustis, qui non peccauerunt; ostende pietatem tuam erga has, quas diabolus tibi conatus est auferre. Reuoca oues tuas ad gregem tuum; vt exemplo earum redeant ad te, qui recesserunt à te.

Cumq; hæc & his similia diceret, ecce præses mittit ad eas nuncium; iubens eas cum Dorothea venire ad se. Quas cum tulisset in partem, cepit ab eis inquirere, num Dorotheæ animum permouissent. At illæ vno ore responderunt; Errauimus, & satis iniquè egimus, dum timentes pœnas & dolores momentaneos, sacrificauimus idolis vanis; & ideò rogauimus eam; & dedit nobis pœnitentiam, vt possimus ad Christi indulgentiam perue-

Falsos deos
perstringit.

Constantia
eius in pœ-
nis.

Respuit
nuptias.

Respiciunt,
quæ à Christi
sto de fecerant.
Ezech. 18.
Luc. 15.

Mittuntur
in cupam.

Luc. 15.
S. Dorothea
in eculco le-
uatur.

Lampadib⁹
eius latera
inflamman-
tur.
Eius facies
caeditur.

Capite pu-
nirur.

Theophil⁹
credit in
Christum,
subitò mu-
tatus dexte-
ra excelli.

peruenire. Tunc Sapritius scidit vestimenta sua; & cum furore nimio iussit, vt dorsis in-
ter se colligata; mitterentur in cupam, si sacrificare nollent. At illæ clamauerunt, di-
centes; Domine Iesu Christe; accipe pœnitentiam nostram; & da veniam nobis. In his
verbis & in hac confessione durantes, in cupam missæ sunt; & incensæ in conspectu
sanctæ Dorotheæ. Gaudebat autem Dorothea illis animam reddentibus; & clamans
dicebat: Antecedite me, securæ de indulgentia criminis vestri! & scitote quia palmam
martyrii, quam perdideratis, sine dubio adepturæ estis; occurretque in complexum ve-
stri pater, qui in filio perditō & recuperato lætatur. Tunc Sapritius iussit sanctā Do-
rotheam iterum in catasta leuari. Cumq; leuata esset, tanto gaudio perfusa est; vt pro-
baretur verè ad desideratum peruenisse suæ deuotionis effectum. Dicit ei Sapritius;
Quid est, quòd vultus tuus tam ingentia mentitur gaudia; & in supplicijs posita, exulta-
re te fingis? Dorothea dixit; Nūquàm in omni vita mea sic lætata sum; sicut hodiè. Pri-
mò omnium propter has animas; quas diabolus per te quidem à Deo abstraxerat, per
me verò recepit Christus; hodiè in cælis epulæ sunt; de ijsque gaudent angeli; lætantur
archangeli; simul omnes apostoli, martyres & prophetæ exultant. Festina ergò Sapriti-
& fac quod facturus es; vt possim ad hæc festa gaudia sanctorum occurrere; & simul cū
illis lætari in cælis; cum quibus fleui in terris. Tunc Sapritius iussit lampades ad eius la-
tera applicari. At verò Dorothea magis ac magis faciè suam iudici hilarem exhibens,
eiq; insultans dixit; Miser, ad nihilum redactus es cum idolis tuis. Iterum ergò deposi-
tam de catasta; iubet diù in faciem palmis cædi, dicens; Cædatur facies, quæ mihi insultat.
Cumq; diù multumque cæsa, iterum gauderet, & cædentes eam fatigati desicerent;
hoc ordine Sapritius dictauit sententiam; Dorotheam superbissimam puellam, quæ sa-
crificare noluit dijs immortalibus, vt viueret, sed voluit absolūtè mori propter nescio
quem hominè, qui dicitur Christus; iussimus gladio percuti. Ad hæc Dorothea exclama-
bat, dicens; Gratias tibi ago amator animarum, qui me ad paradysum tuū vocasti, &
ad thalamum tuum inuistasti! & cum egrederetur prætorium iudicis; dicitur eam irridi-
culè quidam aduocatus, nomine Theophilus; Eia tu sponsa Christi; mitte mihi de para-
diso sponsi tui mala aut rosas. Et Dorothea respondit; Planè sita faciam. Cùm venisset
igitur ad ictum percussoris, rogauit carnificem, vt permitteretur breuiter precari; ab-
solutaque oratione, ecce puer ante eam apparuit; ferens in orario tria mala optima, &
tres rosas. Cui illa ait; Obsecro te; vt feras ea Theophilo; & dicas ei; Ecce quod à me
petijsti; vt tibi de sponsi mei paradiso transmitterem. Ipsa autem percussa gladio, cum
triumpho martyrii perrexit ad Christum; cui est gloria in secula seculorum; Amen.

Igitur Theophilus, aduocatus præsidis, irridens promissionem sanctæ Dorotheæ
suis sodalibus ita ait; Hodiè cùm à percussore duceretur Dorothea, quæ se sponsam
Christi dicebat, & ad eius paradysum proficisci gloriabatur; ego dixi illi estis; O tu spon-
sa Christi; ubi peruenieris ad paradysum sponsi tui; mitte mihi rosas inde aut mala.
Planè, inquit illa, sic faciam. Cùm autem hæc narraet, irridens sanctæ virginis promissio-
nem; ecce puer ante eum cum oratio; in quo ferens tria mala magnifica & tres rosas
elegantissimas; dixit ei; Ecce sicut petenti promisit virgo sacratissima Dorothea; trans-
misit hæc tibi de paradiso sponsi sui. Tunc Theophilus accipiens; exclamauit voce ma-
gna, dicens; Verè Deus, Christus est; & non est vlla simulatio in eo. Dicunt ei collegæ
sui; Insanis Theophile; an iocaris? Dicit illis Theophilus; Nec insaniam patior, nec iocan-
tis animum gero; sed est in me rationabilis fides; vt credam verum Deum esse Iesum
Christum. Dicunt ei; Quæ ratio te repente in istam vociferationem impulit? At ille;
Dicite mihi, inquit, quis mensis nunc agitur? Dicunt ei; Februarius. Tum ille; Cùm to-
tam Cappadociam, inquit, glaciale frigus obtineat, & nulla penitus virgulta vel folio-
rum suorum tegmine vestiuntur; vnde istas rosas aut mala mirifica cum suis frondibus
adesse putatis? Dicunt illi; Nos quidem eiusmodi nec suis temporibus vidimus. At
Theophilus; En ego, quem videtis, ait, irridiculè allocutus sum euentem Dorotheam ad
excipiendū ictum percussoris, quòd fatuam existimarem, quæ diceret Christum spon-
sum suum, seque peruenturam ad paradysum eius; insultansq; tanquàm deliranti dixit;
Vbi véneris ad paradysum sponsi tui; mitte mihi ex illo rosas & mala. At illa ait; Pro-
fectò sic faciam. Et ecce posteaquam pro nomine Christi cæsa est; venit ad me infan-
tulus pulcher, perbreuis, quatuor plūs minūs annorum; quem ego putabam verba for-
mare non posse præ ipsa infantia. Is verò pulsauit latus meum; & cùm respexissem; tu-
lit me

lit me in partem; cœpitq; mecum ita perfectè loqui; vt me eius comparatione planè rusticum putarem? & proferens mihi orarium isthuc cum his malis & rosis; dixit mihi; Virgo sacratissima Dorothea; sicut te petente promisit; hæc tibi mittit munera de hortu sponsi sui. Cùm accepissem autem & clamarem, ille infans nusquam comparuit; quem ego non dubito fuisse angelum Dei. Et hæc dicens, exclamabat; Beati qui credunt in Christum; & qui patiuntur pro nomine eius. Ipse est enim verus Deus; & quisquis illi fidem accommodat suam; is verè sapiens est.

Cumq; hæc & id genus alia diceret, ingressi sunt quidam ad præsidem; & dixerunt ei; Scholasticus tuus Theophilus, qui hucusquè postulabat contra Christianos, & persequebatur eos vsq; ad mortem; is pro foribus vociferatur; laudans & benedicens nomen nescio cuius Iesu Christi; & multi credunt sermonibus eius. At præses iussit eum introduci ad se. Cui intromisso ait; Quid est, quod foris loquebaris? Theophilus ait; Laudabam Christum feliciter; quem hæcenus infeliciter negavi. Dicit ei præses; Miror te hominem prudentem hoc nomen vel nominare voluisse; quod vsque in præsens quicunq; nominavit, eum persecutus es. Dicit ei Theophilus; In hoc apparet verum esse Deum, quòd me conuertit ab errore ad veritatem; & fecit me cognoscere; quia ipse est verus Deus. Dicit ei præses; Omnes accepto gustu sapientiæ, crescunt in ea, vt ex sapientibus sapientiores fiant; tu ex sapiente insipiens repente effectus es; dum Deum dicis, quem à ludæis crucifixum; ab ipsis Christianis audisti. Dicit ei Theophilus; Equidem crucifixum eum audiui, & errorem passus, putavi Deum non esse; & blasphemavi quotidie nomen eius; nunc autem ductus pœnitentia præteritorum criminum & blasphemiarum mearum, illum ipsum Deum esse confiteor. Dicit ei præses; Et vbi aut quando factus es Christianus; qui hucusq; sacrificasti? Dicit ei Theophilus; Ea hora, qua Christum confessus credidi; sensi me Christianum effectum. Et idèd, sicut toto pectore Christo immortalis Dei filio credo; sic prædico nomen eius verum; nomen sanctum, nomen immaculatum, nomen in quo nulla simulatio, nulla impostura est; quæ in idolis regnat. Dicit ei præses; Ergò impostura in dijs nostris regnat? Dicit ei Theophilus; Ergò non regnat impostura in omnibus his simulacris, quæ artifex dolavit in ligno, conflavit ex ære, limavit in ferro, constabiliuit plumbo? quæ noctuæ custodiunt, quæ araneæ intexunt, quorum concava muribus & foricibus plena sunt? Mentior, si isthæc probari non possunt. Sed quia non mentior; iustum est vt veritati subscribens, à falsitate animum reuocês. Decet enim, vt qui alios iudicas mentientes; te ipsum à mendacio auferas; & ad eam, quæ est in Christo, te transferas veritatem. Præses dixit; Ergò dii non sunt viui? Theophilus dixit; Interim effigies videmus sine sensu? Dei autem sensus est inuisibilis. Isti custodiuntur; ille custodit. Si ita non est, conuinci debeo ratione. Si autem potestate agitur; constat te ratione superatum.

Præses dixit; Ego video, infelix Theophile; mala morte interire te velle. Theophilus contra; Ego verò bonam, inquit, vitam inuenire desidero. Præses dixit; Scias, quia si in hac stultitia perseuerare volueris; primùm tibi adhibeo diuersa supplicia; & ita demùm crudeliter te interfici iubebo. Theophilus dixit; Hoc ego & appetere iam cœpi. Dicit ei præses; Consulere te oportet tibi & tuis ac domui tuæ, & patrimonio filijsque & affinibus tuis; & non ita præcipitem te tradere in mortem publicam; in quam stulti & scelesti temerè incurrunt. Theophilus dixit; Summa sapientia hæc est, vt philosophiam declarem erga omnes affectus meos; & cruciatus tuos nihil penitus timeam. Nec hoc irrationabili consideratione decreuisse me approbo; dum cunctis rebus temporarijs æterna præfero; & labentibus antepono æterna. Præses dixit; Magis tormenta eligis, quàm requiem; & mortem vita habes potiorem. Theophilus dixit; Ego & tormenta timeo, & mortem horresco; sed illa tormenta timeo, quæ finem non habent; & illam mortem reformido; quæ æternas tenebras patitur. Has autem pœnas temporarias tu potes inferre, quæ breui tempore finem accipiunt; tormenta verò, quæ idolorum cultoribus irrogantur, acriùs subindè sæuiunt; & finem nullum inueniunt. Præses dixit; Appendatur in eculeo vir disertus Theophilus; vt verba vana verberibus acrioribus cedant. At vbi in eculeo suspensus est, dixit; Ecce modò factus sum Christianus; quia in cruce suspensus sum. Eculeus enim crucis quandam similitudinem gerit. Gratias tibi ago Christe; quia in signo tuo leuari me permisisti. Dicit ei præses; Infelix, parce carnibus tuis. Et Theophilus; Infelix, ait; parce animæ tuæ. Ego enim carnibus meis

Confessio
Theophili
coram præ-
sede.

Irridet dæ-
monum si-
mulacra.

Inuidus
Theophili
animus.

Suspēditur
in eculeo.

tempo.

Laceratur
ungulis, &
vritur flam-
mis.

temporaliter non parco; vt animæ æternum parcatur. Tunc furore percitus præses, unguis latera eius atrectari præcepit; & lampadibus ardentibus exuri. At verò Theophilus nihil aliud inter tormenta clamabat, nisi hoc tantum: Christe fili Dei, te confiteor: adiunge me numero seruorum tuorum. Erat interim intrepidus in vultu; & constans in verbis; ita vt minimè torqueri videretur. Cumque tortores inferendis tormentis deficerent, hanc præses impius distauit sententiam; Theophilum, qui nunc vsq; dijs immortalibus sacrificauit, & cultor illorum fuit? nunc verò præuicator inuentus est; ita vt ijs posthabitis sectæ se tradiderit Christianorum; iussimus capite plecti. Theophilus dixit; Gratias tibi ago Christe. Et gaudens, ibat ad coronam supernæ vocationis; qui ad vndecimam horam cõductus, æquam cum illis portionem accepit, qui à prima hora vsque ad vndecimam operati sunt, per gratiam eius, qui glorificat sanctos suos. Cui est honor, &c.

Capite plectitur.

Matth. 20.

VITA S. VEDASTI EPISCOPI ATREBATEN. AVTHORE ALBINO FLACCO ALCVINO, vt habent vetusti MS. codices.

P R A E F A T I O.

VLCISSIMO dilectionis filio Radoni Abbati, humilis leuita Albinus salutem. Dilectionis vestræ venerabile præceptum secutus, vitam sancti Vedasti patris vestri & intercessoris nostri emendare studui: non quòd aliquid illius excellentissimis meritis dignum valuissimè, sed quòd nihil tuæ reuerentiæ iussis denegare ratum putauis. Idcirco ad te maximè pertinet harum laus vel vituperatio literarum. Vtinam tibi & fratribus, qualescunque sint, placeant: deprecor autem, vt meum laborem orationum vestrarum solatio remunerare dignemini, & vnus merear esse vestrum in charitatis cõmunione: illius semper memores mādati, qui dixit: Hoc est præceptum meum, vt diligatis inuicem. In hoc enim mandato omnium salus consistit. Hoc cunctis per necessarium esse constat, & maximè ijs, qui gregem Christi regendum accipiunt. Quapropter tu charissime gregem, quem accepisti regendum, fraterno amore diligenter erudire studeto, & sanctis admonitionibus eum per pascua vitæ deducere satage. Habes in omni opere bono Christum adiutorem, sanctum quoque Vedastum intercessorem. Sicut magno labore domum Dei optimè habes ornata, & largissimis donis decorata: ita tibi subiectos bonis moribus ornari contende, & eos in diuina laude fac consistere, & quod angeli semper agunt in calis, hoc fratres iugiter faciant in ecclesijs. Tuum est præcipere, illorum obedire. Tuum est præire, illorum subsequi. Omnium itaque in seruitio Dei vna debet esse voluntas, vt vna fiat in regno Dei remuneratio. Nullus horis canonicis se diuinis subtrahat laudibus, nè propter aliquam negligentiam, cuiuslibet locus in conspectu Dei vacuus inueniatur: & verba Dei in ecclesijs intimo cordis affectu proferantur, & cum magna reuerentiâ Dei omnipotentis officia celebrentur. Omnes utique obedientiam in seculi necessitatibus fideliter & strenuè peragunt.

Ioan. 15.

Sancti, sunt
intercessores
nostri.

Officia seniorum.
Iuniorum.
Præfecti.

Fiat equidè inter omnes concordissima pax & sanctissima charitas. Seniores bonis exemplis & sedula admonitione erudiant iuniores, illosque diligant vt filios: & illi, quasi patres, eos honorificent, illorum cum omni alacritate obediunt præceptis. Tua verò, venerande fili, conuersatio omnibus sit exemplum salutis. Caue, vt nec minimus quis in tua scandalizetur vita, sed ædificetur & roboretur in via veritatis: quia tibi ex illorum salute merces iudicabitur æterna. Cani capilli, extremum denunciant properare diem. Quapropter paratus esto omni hora in occursum Domini Dei tui. Dilectio fraterna, & elemosynæ miserorum, & vitæ castitas præparent tibi gradus in cælum. Diligenter elabora tibi æternos dies felices. Honor secularis, quem habes, spiritualement tibi abundet in gloriam. Festiuis diebus veniente ad ecclesiam populo, fac eis prædicari verbum Dei, & quocunque vadis, clerici seruitium Dei pleniter peragant: tecum cant sobrietate ornati, non ebrietati assueti, quorum honestas vitæ, alijs sit doctrina salutis. Curamque ubique habeas maximè pauperum, viduarum, orphanorum, vt audias in die tremen-